

# Тиша

Райнер Марія Рільке

Чуєш, кохана,— підношу я руки,  
чуєш ти шелест їх...  
Може, всі речі вчувають, як звуки,  
жести самотніх таких?  
Чуєш, кохана,— я вії склепляю,-  
слух твій, як шум, це сприйма.  
Чуєш, кохана,— їх знов розтуляю...  
...але тебе тут нема.

Зримо відбитком найменший мій порух  
лишить на тиші шовковій свій слід.  
Далеч не стлумить в тужавих просто?рах,  
як в сповитті, хвилювання моє.  
Подих мій тужний хитає, колише  
промені зір.  
Пахощі п'ю, мов питво найміцніше,  
що простягли його з далечі в тиші  
ангелів руки.  
Думаю тільки про тебе, але  
не бачить тебе мій зір.

Переклад М. Бажана